

No pots no sentir-ho - Pere Guixà

Impertèrrit, sense desviar-se del seu camí, al marge de tendències i oripells, Pere Guixà (Barcelona, 1973) continua publicant un llibre de contes cada dos anys –i ja en van cinc. Són estranyes *tranches de vie*: fragments del deambular de personatges que es capturen com turistes, com desplaçats, com diletants disposats a iniciar una nova vida però sense massa convicció: amb una nostàlgia indolent que sembla fruit de la desesperança.

No són contes lleugers, ni estereotipats, ni –doncs- còmics. Mostren mons que tenim a prop, personatges com els que trobem cada dia a la ciutat: pròxims i desconeguts, somniosos i decadents, zelosos de la seva intimitat, refractaris a la queixa i a l'esperança, cadascun autor d'un mur de contenció personalitzat, dissenyat per mantenir-se a distància dels desconeguts, però sobretot dels coneguts: desencaminats que es resisteixen a donar consells a altres desencaminats. De vegades brillants, sovint incomprendibles, els protagonistes de Pere Guixà es capturen com el Seymour Glass de Salinger, capaç de sorprendre el seu entorn suïcidant-se en plena lluna de mel.

La precisió en el retrat moral (que brilla sobretot en els parèntesis), l'elegància lèxica i l'excel·lència en les comparacions epifàniques són característiques de l'autor. També el rebuig a les trames rodones, simètriques, previsibles. En els contes de Pere Guixà, ni els personatges ni el lector saben cap on es dirigeixen, de vegades ni tan sols d'on provenen. Davant una cruïlla vital, es mouen lentament, com si no gosessin triar: com si estiguessin posseïts per la sospita que totes les decisions contenen el germen de l'error. *No pots no sentir-ho* es pot definir com tot el contrari dels contes de Jorge Bucay: no estan escrits per oferir solucions, sinó per explorar nous problemes. Això sí: amb una prosa quirúrgica i ondulant que crea la seva pròpia tradició.